

80 år men evigt ung

De första åttio åren

Sedan några ynglingar den 10 augusti 1921 uppe i Träkvista Folkets Hus beslutat bilda Ekerö IK har mycket hänt. Träkvista bollklubb, ett alternativt namn, valdes bort som alltför lokalt- och grenbegränsat. Här följer en kortare resumé, decennium för decennium.

20-talet

Efter första världskrigets slut vaknade åter idrottsintresset i landet så även på Ekerö. Ekerö IK bildades och en fin gammal hage, kallad Nordströms hage och ägd av rytmästare Ihre, ställdes till klubbens förfogande. Efter ett omfattande idéellt slit med stenar, stubbar och en korsande väg som måste jämnas till, låg den där präcis som nu: Ekerövallen. I samband med en match mot Hammarby IF föddes tanken på en egen fana som två ekeröbor bestämde sig för att skänka. Man tänkte sig en randig variant men den blev för dyr att tillverka så det blev den vi har än i dag. Klubbmärket på en vit botten.

30-talet

Arbetena på Ekerövallen fortsatte trots dålig ekonomi men med stolthet. "Kommunen var fattig och vi skämdes att begära ekono-

miska bidrag". Målsättningen med fotbollsspelandet var att ha trevligt tillsammans och inte primärt att klättra i något seriesystem, som inte heller var så utvecklat. Motståndare gick att ordna även om resorna ibland blev långa. Huvudmotståndare och ärkefiende under dessa år var Drottningholm som tillsammans med Munsö, Norsborg och Sefyr, från Sundby, oftast stod för motståndet. Verksamheten utökades också med skidor och bandy. Målarömästerskapen på skidor kunde locka uppåt 70 deltagare. Dansbaneverksamheten som inleddes under 20-talet fortsatte, nu på en nyspikad bana till höger om landsvägen snett emot dagens Konsum.

40-talet

Skuggan av världskriget märktes också på EIK:s verksamhet. Man hade ofta svårt att få ihop fullt lag i bandy och fotboll på grund av inkallelserna. Bandy spelades på sjöisen utanför Malmvik eller i Träkvista sandtag. Eventuell snö fick spelarna själva skotta undan före och under matcherna. Kommunikationerna från öarna och kring Stockholm var också usla, detta långt innan "gröna linjen", en bortamatch i fotboll mot exempelvis Österåker tog ofta hela dagen i anspråk.

50-talet

Klubben hamnade i en vågdal under detta decennium. Tidvis var

det så illa att man till och med diskuterade om en upplösning. Föreningen hade endast ett 50-tal medlemmar och när runt 20 fotbollsspelare gick över till grannklubben Sefyr var krisen akut. Det är förstärkt att matcherna mot Sefyr därefter blev en kamp på liv och död. Men klubben repade sig och tog också upp ishockey på programmet med en rink på Ekerövallens gräsmatta. Dansbaneverksamheten upphörde år 1959.

60-talet

Ekerö IK reste sig med besked ur askan, flickorarna gjorde entré och tog upp konstämning, bordtennis, gymnastik tillsammans med fotboll. En veritabel explosion noterades på ungdomssidan och man fick egen lokal i Träkvista gamla Konsum som nu byggde nytt. Små grusplaner växte fram i de nya bostadsområdena, ett resultat av den ökade inflyttningen.

70-talet

Expansion och idrottsliga framgångar kännetecknar sjuttio-talet som inleddes med att klubbens "konditionsidrottare" bröt sig ur och bildade Målarö SOK. Damfotbollen fortsatte växa och fick fäste. Herrlaget etablerade sig i Div IV och på ungdomssidan var klubben en av de större i stockholmsområdet. Främst Brommapojkarna fick nu upp ögonen för talangerna från Målaröarna, men även AIK och Djurgården fanns

med i bilden och lockade. Badmintonsektionen bildas och en konstfrusen isbana byggs på Träkvistavallen.

80-talet

Träkvistavallen invigs med en pojkländskamp mot Finland. Anders Limpar debuterar och glömmar inte arenan i första laget. Medlemsantalet nådde nu upp till 1000 och behovet av administrativt stöd växte. Föreningen beslöt därför att anställa en idrottskonstulent på egen bekostnad. Kommunen byggde äntligen omklädningsrum på Träkvistavallen vilket uppskattades av fotbollsspelare och hockeyspelare. Elljusset väntar vi fortfarande på.

Förhoppningarna på fortsatt ståtligt och kommunalt stöd till den socialt viktiga idrottsrörelsen var stora.

90-talet

Decenniet kännetecknades av stora strukturella förändringar. EIK övertog driften av Träkvista och Ekerövallen. Café Ugglan flyttades upp från Tappström och blev idrottsplatsens café. Gamla läkarstationen blev nytt kansli med samlingslokaler och Troxhammar Golfs temporära klubbhus blev förord och stridkosloupe. Hockeyrinken täcktes in och blev Vikingahallen. Bemanningen på kansliet dubblades under några år. Verksamheten växte lavinartat och 1994 hade man som exempel på fotbollssidan, 24 pojk-

och 9 flicklag i ålderna 8-16 år, där till 15 hockeyleg och nya verktyg som innebandy och cykel tillkom. Konstämningen var också tillbaka.

2000-talet

Har just inlemts och läget i de två största sektionerna är gott. Samarbetet med Skå IK har stärkts på fotbollssidan. Innebärande att Ekerös äldre flickor går in i Skå's damfotboll medan de äldre killarna från Skå spelar i Ekerös färger. Herrerisörerna blev kvar i norra fyran efter en stark höst. I S:t Erikscupen deltog 30 lag. Hockeyleget valde att gå ner en division och slutade 4 i Div 3 Västra. Damlaget spelade under säsongen i Div I Östra.

Ungdomssidan ökar, sektionen har nu runt 230 aktiva, dessutom tillkommer Hockeyskolan för de allra yngsta. Men föreningen brottas likt de flesta andra med liknande problem. Det blir allt svårare att rekrytera ledare och styrelsefolk. För få inomhushallar begränsar aktiviteten när både träningar och matcher skall konkurrera.

Nya klubbar och verksamheter skall också beredas plats i de redan överbokade utrymmena. Samtidigt som de statliga och kommunala anslagen skärs ned. Men så långt som på 50-talet skall det väl inte behöva gå? Framtiden blir spännande, om 20 år fyller vi 100!